

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ Ο ΙΣΡΑΗΛ ΚΛΙΜΑΚΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ Ακαμπτο το ηθικο των Παλαιστινίων

Σε μια χωρίς προηγούμενο σε βαναυσότητα επιδρομή ο Ισραηλίτικος στρατός κατάλαβε ολόκληρο το Νότιο Λίβανο και πολιορκεί από μέρες το δυτικό τομέα της Βηρυτού όπου βρίσκονται οχυρωμένοι έξι περίπου χιλιάδες Παλαιστίνιοι.

Η επιδρομή του Ισραήλ άφησε στο περσμά της δεκάδες χιλιάδες νεκρούς στη μεγάλη πλειοψηφία τους άμαχους και εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες που βρίσκονται σε άθλιες συνθήκες χωρίς τρόφιμα και φάρμακα. Οι πόλεις Τύρος, Σιδώνα, Ναμπατίγε και άλλες έχουν κυριολεκτικά ισοπεδωθεί από τους βορβαρισμούς των Ισραηλιτών που χαρακτηρίζονται σαν οι πιο αδιάκριτοι από την εποχή του 2ου Παγκόσμιου πολέμου. Σ' ολόκληρη την διάρκεια της επιχείρησης δεν υπάρχει καμμία αναφορά από το Ισραήλ για αιχμάλωτους Παλαιστίνιους και είναι σαφές πως κάτω από τήν υποκριτική αναγνώριση ότι «οι Παλαιστίνιοι πολεμούν μέχρι του τελευταίου» κρύβονται βαρβαρότητες σε βάρος πληγωμένων και αιχμαλώτων.

ΑΔΡΑΝΕΙΑ

Σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου οι αραβικές κυβερνήσεις στάθηκαν τελείως ανίκανες να δώσουν οποιαδήποτε ουσιαστική βοήθεια στους Παλαιστίνιους και έντονα διπλωματικές κινήσεις που γίνονται τις τελευταίες ημέρες φαίνεται να έχουν κύριο στόχο την διάσωση του γοήτρου της παρα την πραχτική συμπάρασταση στους Παλαιστίνιους. Ακόμα και η Συρία που οπωσδήποτε είχε σημαντικές απώλειες στον πόλεμο προσπάθησε απεγνωσμένα να αποφύγει όσο το δυνατό τη σύγκρουση με το Ισραήλ και περιορίστηκε σε υπεράσπιση των θέσεων των δικών της στρατευμάτων αφήνοντας τους Παλαιστίνιους να υποστούν το κύριο βάρος της Ισραηλιτικής επιδρομής.

Η βιαιότητα της επιδρομής του Ισραήλ ξάφνιασε ακόμα και τους ίδιους τους Παλαιστίνιους. Οι απώλειες τους είναι τεράστιες τόσο σε έμφυχο όσο και σε άφυχο υλικό. Ακόμα πιο σοβαρή είναι η αποδυνάμωση τους σε βαθμό που κινδυνεύουν να χάσουν την ικανότητα να διατηρούν μια ανεξάρτητη

υπαρξη και να μετατραπουν σε αιχμάλωτους των διαφόρων αραβικών καθεστώτων. Γι' αυτό η υπεράσπιση του τελευταίου τους οχυρού, της δυτικής Βηρυτού, είναι γι αυτούς ζήτημα ζωής και θανάτου. Παρα την τεράστια

η άρτια εκπαίδευση της το κάμνουν ικανο να κερδίσει αστραπιαίες νίκες ενάντια στους αντιπάλους του. Ομως το μικρο του μέγεθος είναι απαγορευτικό για παρατεταγμένους πολέμους που σύντομα θα το εξαντλήσουν

υπεροχή των Ισραηλιτών σε αριθμούς και τεχνολογία δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία πως αν δεν βρεθεί κάποια συμβιβαστική λύση οι Παλαιστίνιοι θα μετατραφούν τη Βηρυτό σ' ένα νέο Ταλ-αλ-Ζαάταρ.

Εν-τωμεταξύ για το Ισραήλ η επιδρομή στο Λίβανο έχει παρατραβήσει. Παρα τις στρατιωτικές του επιτυχίες είναι αδύνατο ν' αντέξει σε κατάσταση πολέμου επ' άπειρο. Το ψηλό τεχνολογικό επίπεδο της στρατιωτικής μηχανής του και

οικονομικά και ηθικά. Οι απώλειες του, όσο μικρές κι αν είναι σε σχέση με την καταστροφή που έχει σκορπίσει, είναι αρκετές για ν' αρχίσουν σύντομα να το τσακίζουν.

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

Το ότι η επίθεση ενάντια στη δυτική Βηρυτό έχει καθυστερήσει (τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές φαίνεται πως μόλις αρχίζει) οφείλεται κύρια στους αστάθμητους παράγοντες και τους κινδύνους που παρουσιάζει μια τέτοια επιχείρηση. Είναι

Συνέχεια στη 7η σελ.

Στις άλλες σελίδες

- ΝΑ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΘΕΙ Η ΕΜΕ
- ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑ
- ΕΛΛΑΔΑ
- ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ
- ΤΟΥΡΚΙΑ
- DP London - Απεργία

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΕΡΔΙΘΟΥΝ

Με μια ταξική, σοσιαλιστική πολιτική κι
όχι
με μανούβρες και δεξιές στροφές

Με τις προεδρικές εκλογές του 83 θαχουν συμπληρωθεί 23 χρόνια δεξιάς διακυβέρνησης της Κύπρου. Θα έχουν συνάμα συμπληρωθεί 5 ολόκληρα χρόνια διακυβέρνησης από την πιο διεφθαρμένη κυβέρνηση που γνώρισε η κυπριακή κοινωνία μετά την ανεξαρτησία. Στα χρόνια αυτά η δεξιά ανεξάρτητα από τα άτομα που επανδρώνουν την εκάστοτε κυβέρνηση, δεν κατάφερε να λύσει το βασικότερο πρόβλημα του τόπου, το εθνικό, (αντίθετα η αστική πολιτική δεν απότρεψε την ντε φάκτο διχοτόμηση και τον εθνικό διχασμό). Στον οικονομικό τομέα η Κύπρος οδηγήθηκε σε μια κρίση που υπόσχεται μόνο χειροτέρευση της ανεργίας και του πληθωρισμού, ελλειμματικά εμπορικά ισοζύγια, διευρυνόμενα χάσματα μεταξύ πλουσίων και φτωχών, διαφθορα και σκάνδαλα και πτώση του βιοτικού επιπέδου. Τα προβλήματα αυτά ανάγκασαν τελικά την ΕΔΕΚ να διαχωρίσει τη θέση της από τον Κυπριανό και το ίδιο το ΑΚΕΛ να τον απορρίπτει τό 1980 σαν ανίκανο και ανάξιο.

Τα πιο πάνω δεδομένα ήταν αρκετά για τον κύπριο εργαζόμενο να φωνάζει φτάνει πια! Να αμφισβητήσει το σύστημα και την πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά και να αναζητήσει μια ανεξάρτητη πολιτική της εργατικής τάξης και μια αριστερή κυβέρνηση.

Οι τελευταίες λοιπόν εξελίξεις στον πολιτικό τομέα και ιδιαίτερα η πολιτική που ακολουθούν οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ δεν μπορεί παρα να θλίβουν βαθειά κάθε εργαζόμενο κάθε κύπριο αριστερό.

Η απόφασή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να υποστηρίξει ξανά το χρεωκοπημένο Κυπριανό στη βάση ενός προγράμματος που σύμφωνα με τον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο του ΔΗΚΟ δεν απέχει ούτε ένα γιώτα από το αστικό πρόγραμμα του ΔΗΚΟ (επίσης βλέπε Σ.Ε. Φύλλο 122) ήταν ένα θλιβερό γεγονός για την εργατική τάξη. Για να πλασάρει στα μέλη του αυτο το νέο πείραμα ταξικής συνεργασίας η ηγεσία του ΑΚΕΛ αναγκάστηκε να το γαρνιρίσει με το Μίνιμουμ πρόγραμμα και το Διευθυντήριο και να το παρουσιάσει σαν «ανώτερης μορφής συνεργασία». Δεν φαινόταν όμως να πείθει. Μπροστα στην κρίση του συστήματος που υποστηρίζει ο Συναγερμος κατέφυγε και πάλι στο μόνο όπλο που διαθέτει σε δύσκολες στιγμές: Στο φανατικό αντικομμουνισμό. Σ' αυτο τη βοήθα η απόλυτη ταύτιση του ΑΚΕΛ με τα καθεστώτα της Σοβιετικής Ένωσης και των Ανατολικών Χωρών (περιλαμβανομένης της Πολωνίας του Γιαρουζέλσκι) που απέχουν πραγματικά πολύ (από την εργατική δημοκρατία του Λένιν που πρόβαλε σαν φάρος στα μάτια της παγκόσμιας εργατικής τάξης) και που βρισκόταν σήμερα όπως και οι καπιταλιστικές μητροπόλεις σε συνθήκες οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Παρα την άνοδο που έχει εξασφαλίσει όμως στο

Συναγερμο η δημαγωγική εκμετάλλευση της χρεωκοπίας της Κυβέρνησης Κυπριανού και «λαϊκομετωπικής πολιτικής», ο Συναγερμος ήταν φανερό πως δεν θα μπορούσε να κερδίσει δημοκρατικά την εξουσία το Φεβράρη του 83.

Επιπρόσθετη η πτώση των συμμάχων τους της Νέας Δημοκρατίας στην Ελλάδα τους στερούσε ένα σταθερό και πιστό σύμμαχο. Ενα σύμμαχο με τον οποίο εκφόβιζε πάντα τις κυπριακές μάζες πλασάροντας το μύθο - μαζί με την ηγεσία του ΑΚΕΛ - πως η περιοχή μας δεν σκάνει αριστερές κυβερνήσεις.

Πρασίנים λοιπόν ο Συναγερμος και προστέθηκε στους... άσπονδους φίλους της σοσιαλιστικής κυβέρνησης, που λίγες μέρες πριν τις 18 του Οχτώβρη έβριζε στα κομματικά του έντυπα.

Οι συνθήκες πρόβαλλαν λοιπόν ευνοϊκές μόνο για την ΕΔΕΚ στην οποία μετά την νέα υποχώρηση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ απέναντι στην αστική τάξη θα στρέφονταν φυσιολογικά οι μάζες για να λυτρωθούν από τα δεινά της διεφθαρμένης δεξιάς κυβέρνησης κι από το φάσμα της ανερχόμενης συναγερμικής αντίδρασης.

Συνέχεια στη 6 σελ.

ΝΑ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΘΕΙ Η ΕΜΕ

Νέες απολύσεις στην ΕΜΕ! Το άλλοτε παντοδύναμο αυτο συγκρότημα πετα με το τσουβάλι κατα εκατοντάδες, τους εργάτες και τους υπαλλήλους της στό δρόμο στη μιζέρια και την ανεργία.

Το σκάνδαλο στην ΕΜΕ έχει παρόμοιες διαστάσεις μ' αυτο στο Συναγερτισμο. Το θέμα πρέπει να μπει άμεσα στη βουλή για συζήτηση και να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι. Η ΕΜΕ πρέπει να κρατικοποιηθεί με υπεύθυνους διαχειριστές τους ίδιους τους εργατοϋπαλλήλους της - τους μόνους οι οποίοι ενδιαφέρονται πραγματικά για την τύχη της εταιρείας τους.

Ρεπορτάζ στις μεσαίες σελίδες

ΚΥΜΑ ΑΠΕΡΓΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η τελευταία περίοδος στην Ελλάδα χαρακτηρίζεται από ένα πρωτοφανές κύμα κινητοποιήσεων των εργαζομένων, και μια αισθητή άνοδο της ταξικής συνείδησης των μαζών. Χαρακτηριστικό της περιόδου δεν είναι μόνο ο μεγάλος αριθμός απεργιών: είναι και το ψηλό αίσθημα ενότητας που χαρακτηρίζει τους εργαζόμενους, η οποία σφυρηλατείται καθημερινά στην πράξη καθώς και ο καθαρός ταξικός χαρακτήρας των αιτημάτων, τα οποία έχουν ένα ολοφάνερα αντι-καπιταλιστικό χαρακτήρα και που πολύ συχνά φτάνουν μέχρι την εθνικοποίηση και την αυτοδιαχείριση.

Ανάμεσα σ' άλλα είχαμε απεργία στις Αμερικάνικες Βάσεις απεργία στη «Μιβέρβα Α.Ε.» στη Θεσσαλονίκη (που συνεχίζεται για πέμπτη βδομάδα) 2 τετραήμερες απεργίες των καταμετρητών και εισπρακτόρων της ΔΕΗ, Πανελλαδική απεργία των εργατοτεχνιτών κεραμικής ενάντια σε απολύσεις, απεργίες των βιβλιοδετών, των οικοδόμων, της ομοσπονδίας Δημοτικών Υπαλλήλων, στα Ναυπηγεία κλπ κλπ.

Η ριζοσπαστικοποίηση των ελληνικών μαζών αντανακλάται και στις μεγάλες κινητοποιήσεις των αγροτών και των εργατών γης, μέσα από τη διοργάνωση μεγάλων συλλαλητηρίων για προώθηση των αιτημάτων τους, και μέσα από την κατάληψη μεγάλων τοιφλικών στην Εύβοια και άλλες αγροτικές περιοχές.

Οι πιο μεγάλες κινητοποιήσεις όμως σημειώθηκαν στον κλάδο των τραπεζικών και στον τομέα των αστικών συγκοινωνιών. Και οι δυο απεργίες των οποίων τα αιτήματα ήταν κατά κύριο λόγο μισθολογικά είχαν εξαιρετική επιτυχία με την καθολική σχεδόν συμμετοχή των εργαζομένων. Η απεργία των οδηγών λεωφορείων νέκρωσε τις αστικές συγκοινωνίες για 14 μέρες που διάρκεσε η απεργία. Η απεργία των τραπεζικών συνεχίζεται ακόμη, και μπαίνει στη 6η της βδομάδα.

Δυστυχώς η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και η κυβέρνηση της αλλαγής δεν αντέδρασαν με το σωστό τρόπο μπροστά σ' αυτές τις εξελίξεις. Ενώ η πλειοψηφία των εργαζομένων που κατέβηκαν στις απεργίες ήταν υποστηρικτές του ΠΑΣΟΚ κι ενώ οι απεργίες στρέφονταν όχι ενάντια στην κυβέρνηση αλλά ενάντια στους εργοδότες ζητώντας την συμπάρταση της σοσιαλιστικής κυβέρνησης, οι ηγέτες του ΠΑΣΟΚ στράφηκαν ενάντια στις απεργίες κατηγορώντας τους απεργούς ότι υπονομεύουν το έργο της αλλαγής!

Στην περίπτωση των τραπεζικών και των οδηγών λεωφορείων επιστρατεύθηκε ο ίδιος ο πρωθυπουργός Παπανδρέου, ο οποίος μιλώντας από την τηλεόραση (29 Μαΐου) κάλεσε τους εργαζόμενους να πάν πίσω στις δουλειές τους. Το κάλεσμα αυτό δεν είχε επιτυχία και μπροστά στη συνέχιση της απεργίας η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ κάλεσε συγκεντρώσεις των μελών της στες οποίες προσπάθησε να διατάξει τα μέλη της να σταματήσουν την απεργία - να γίνουν δηλαδή απεργοσπάστες εκθέτοντας τους εαυτούς τους και το ΠΑΣΟΚ μπροστά στα μάτια των συναδέλφων τους και του εργατικού κινήματος γενικά. **Μπροστά στην άρνηση των συνδικαλιστών να υπακούσουν τις νικηφόρες της ηγεσίας**

αποβλήθηκαν από το ΠΑΣΟΚ γνωστοί συνδικαλιστές του κινήματος με την κατηγορία ότι είναι Τροτσκιστές και ότι προσπαθούν να διασαλέψουν τις σχέσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους και την κυβέρνηση τους.

ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΝ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ ανέβηκε στην εξουσία έχοντας αναλάβει την ιστορική ευθύνη του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της ελληνικής κοινωνίας. Και οι ελληνες εργαζόμενοι είναι σίγουρα διατεθειμένοι να πιστώσουν την κυβέρνηση τους με όσο χρόνο χρειάζεται για την ολοκλήρωση αυτής της πορείας. Φτάνει, μόνο, να βλέπουν πως γίνονται θετικά και αποφασίτικα βήματα προς αυτή την κατεύθυνση.

Αυτά τα βήματα δεν γίνονται κι αυτό είναι που ώθει τους ελληνες εργαζόμενους σε αγωνιστικές διεκδικήσεις.

Γιατί η σοσιαλιστική μεταρρύθμιση δεν μπορεί να στηριχθεί στην ιδιωτική πρωτοβουλία (βλέπε προηγούμενο φύλλο Σ.Ε.). Αντίθετα μπορεί να στηριχθεί μόνο στην εξάλειψη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, μέσα από την εθνικοποίηση και τον σχεδιασμό της οικονομίας κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων.

Όσο η οικονομία στηρίζεται στην ιδιωτική πρωτοβουλία, όσο περισσότερα κίνητρα δίνονται στους κεφαλαιόκρατες, τόσο περισσότερο θα υπονομεύεται η Αλλαγή. Γιατί οι βιομήχανοι δεν θέλουν καμμιας μορφής Αλλαγή. Έτσι ούτε οι απολύσεις θα σταματήσουν, ούτε οι επενδύσεις θα αυξηθούν, ούτε η εξαγωγή συναλλάγματος και η φοροδιαφυγή θα σταματήσουν ούτε τις ανατιμήσεις θα σταματήσουν για να πέσει ο πληθωρισμός.

Το ΠΑΣΟΚ ανέβηκε στην κυβέρνηση με τους ψήφους των εργαζομένων, οι οποίοι περιμένουν να δουν επιτέλους τα δικαιώματά τους να εξυπηρετούνται. Είναι επομένως αχαρακτήριστη η ενέργεια της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ να κατηγορεί τους εργαζόμενους για υπονομευτές της Αλλαγής.

Σε μια σειρά από βιομηχανίες οι εργάτες ζητούν από την κυβέρνηση την εθνικοποίηση τους και τη συμμετοχή των εργατών στη διαχείριση («ΒΕΛΚΑ», «ΕΡΓΟΜΕΤΑΛ», «ΛΑΡΚΟ», «ΓΑΛΛΙΚΗ», κλπ) και η κυβέρνηση διατάζει να προχωρήσει.

Στις κρατικές υπηρεσίες (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΑΣ, ΗΛΠΑΠ, ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ) οι εργαζόμενοι ζητούν εκδημοκρατισμό και αυτοδιαχείριση - η κυβέρνηση όμως αρνείται να προχωρήσει.

Όλες οι υποσχέσεις για έξοδο από το ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ έχουν ξεχαστεί.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι όχι μόνο φυσιολογικό, είναι επιτακτική ανάγκη να κινητοποιηθούν οι εργαζόμενοι. Αυτά που ζητούν οι εργαζόμενοι σήμερα δεν είναι τίποτε περισσότερο απ' αυτά που υποσχόταν πριν 8 μήνες το ΠΑΣΟΚ. Αφού η κυβέρνηση διατάζει να προχωρήσει οι εργαζόμενοι πρέπει να την σπρώξουν στη σωστή κατεύθυνση δείχνοντας γι' ακόμα μια φορά πως την ιστορία την γράφουν οι μάζες. Η εκλογή του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση δεν ήταν σε τελευταία ανάλυση τίποτε άλλο παρα το πρώτο βήμα της Ελληνικής εργατικής τάξης προς την σοσιαλιστική επανάσταση. Οποιοδήποτε κι αν είναι οι δισταγμοί της ηγεσίας του κινήματος, δεν μπορούν να στρέψουν τις ελληνικές μάζες προς τα πίσω.

Σιωπα ο Κυπριακός τύπος

Για τις απεργίες στην Ελλάδα ο κυπριακός τύπος τηρεί απόλυτη σιγή. Παρ' όλο που οι κινητοποιήσεις των ελληνικών εργαζομένων έχουν καθημερινή κάλυψη από τον ελληνικό τύπο, καμμία κυπριακή εφημερίδα δεν έδωσε προβολή σ' αυτές. Οι λόγοι γι' αυτό είναι εύκολο να γίνουν κατανοητοί.

Από τη μια προσπαθούν να διατηρήσουν ανέπαφο το πρόσωπο του έλληνα πρωθυπουργού. Μ' ένα εντελώς καιροσκοπικό τρόπο όλες ανεξαιρέτα οι πολιτικές δυνάμεις στο νησί, έχουν γίνει φιλο-ΠΑΣΟΚικές, παρουσιάζοντας τον Παπανδρέου σαν τον εθνικό ηγέτη του Ελληνισμού και υπερτονίζοντας τις διπλωματικές «επιτυχίες» τις ελληνικής κυβέρνησης. Μ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται η ανάπτυξη του εθνικισμού ανάμεσα στον Ελληνοκυπριακό πληθυσμό του νησιού, και αποπροσανατολίζονται οι αγωνιστικές διαθέσεις των Ελληνοκυπρίων στον διπλωματικό τομέα. Όπως έχουμε αναλύσει σε προηγούμενα άρθρα της «Εκφρασης» το είδος της διεθνοποίησης που επιδιώκει ο Παπανδρέου (δηλ. μέσω των Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας) παρ' όλο που περιέχει το θετικό στοιχείο ότι αναπτρώνει το ηθικό και τις ελπίδες των ελληνοκυπρίων για λύση του κυπριακού, ταυτόχρονα δεν μπορεί να οδηγήσει πουθενά. Στην καλύτερη περίπτωση θα καθυστερήσει την επιβολή μιας κακής λύσης,

αλλά δεν μπορεί να την αποτρέψει.

Ο πιο σημαντικός όμως λόγος για τον οποίο δεν προβάλλονται οι κινητοποιήσεις των ελληνικών εργαζομένων είναι γιατί θα φέρουν ένα ρεύμα προβληματισμού και τόνωσης της ταξικής συνείδησης των Κυπρίων εργαζομένων. Η διάσταση που υπάρχει ανάμεσα στην ηγεσία και τη βάση του ΠΑΣΟΚ είναι φυσικό να δημιουργήσει ένα σωρό ερωτήματα: Πώς συμβαίνει τα μέλη του ΠΑΣΟΚ να κατεβαίνουν σε απεργία τη στιγμή που στην κυβέρνηση βρίσκεται η ηγεσία τους; Γιατί η κυβέρνηση της αλλαγής δεν ικανοποιεί τα αιτήματα των απεργών; Πώς γίνεται η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ να αποβάλλει συνδικαλιστές οι οποίοι έφτυσαν αίμα για να κτίσουν τις συντεχνίες του ΠΑΣΟΚ; Παράλληλα μ' αυτά τα ερωτήματα, οι μαζικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα θα έχουν σαν συνέπεια την ανάπτυξη παρόμοιων τάσεων μέσα στον κυπριακό χώρο λόγω των στενών σχέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στο Κυπριακό και το Ελλαδίτικο κίνημα. Οι επιτυχίες των ελλήνων συναδέλφων, τα ζηλευτά επίπεδα ταξικής ενότητας που έχουν βγει στην επιφάνεια η αδυναμία των καπιταλιστών να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά το εργατικό κίνημα δεν έχει παρά να δυναμώσουν το ηθικό των κυπρίων εργατών δημιουργώντας στην Ελλάδα ένα παράδειγμα προς μίμηση για τους Κυπρίους. Ο.Π.

ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ: ΤΟ ΕΡΓ. ΚΟΜΜΑ ΣΕ ΝΕΑ ΚΡΙΣΗ

«Μαζική νίκη υπέρ της αριστεράς» χαρακτηρίσε η Βρετανική εφημερίδα «Γκάρντιαν» τα αποτελέσματα των εκλογών στην μεγαλύτερη από τις συντεχνίες των κυβερνητικών εργατοϋπαλλήλων, την CPSA. Η παραδοσιακά δεξιά αυτή συντεχνία που αριθμεί 220,000 μέλη, πέρασε απότομα κάτω από τον απόλυτο έλεγχο της αριστεράς, του εργατικού κόμματος. Η 16 προς 10 πλειοψηφία που είχαν οι δεξιοί μετατράπηκε σε αριστερή πλειοψηφία 23 προς 3.

Πανικόβλητος ο αστικός τύπος της Βρετανίας εξηγήσε πως η εξέλιξη αυτή σήμανε πως ο αριστερός ρεφορμιστής ηγέτης του εργατικού κόμματος Τόνου Μπεν αποκτούσε ένα επιπρόσθετο δυνατό χαρτί στην παλη του για την αρχηγία του Εργατικού Κόμματος, κι από την άλλη πως η εκλογή στην ηγεσία της συνεχώς επτα υποστηρικτών της Μαρξιστικής τάσης μέσα στο εργατικό κόμμα, Μίλιταντ, ανοίγει νέες δυνατότητες για επέκταση των Μαρξιστικών ιδεών στη Βρετανία. Ο ίδιος ο πρόεδρος της CPSA ανήκει στην τάση των Μίλιταντ.

Μεσα στο ίδιο το εργατικό κόμμα, οι δεξιοί-σοσι δηλαδή απέμειναν μετά την διασπαση των δεξιών που δημιούργησαν το Σοσιαλδημοκρατικό Κομμα - βρίσκονται, δίχως υπερβολή, στριμωγμένοι στη γωνία. Τρομοκρατημένοι από την άνοδο της αριστεράς πτέρυγας του κόμματος, και ανικανοί να ελεγχουν την επαναστατική πορεία στην οποία

Από το αστικό έντυπο «Οικονομίστ»: Ο Φουτ προσπαθεί να δαμάσει το «λιοντάρι» της αριστεράς

σπρώχνονται οι εργατικές μάζες, καταλαβαίνουν πως οι μερες που τους έχουν απομείνει είναι μετρημένες. Ο κάποτε ταυτισμένος με την αριστερά και σημερινός ηγέτης του κόμματος, Μαϊκλ Φουτ, έχει σπρωχτεί σε μια εντελώς δεξιά γραμμή πλεύσης, σε μια προσπάθεια να κερδίσει την συμπάθεια της αστικής τάξης και την υποστήριξη του αστικού τοπίου.

Το πιο πρόσφατο κτύπημα εναντίον της δεξιάς ήταν η απόφαση της κεντρικής εκτελεστικής επιτροπής του κόμματος (24 Ιουνίου) να αποδεχτεί τις εισηγήσεις του Τόνου Μπεν για εσωτερική πολιτική. Οι εισηγήσεις αυτές προνοούν εναντίον σε οποιαδήποτε μορφή ελεγχού των μισθών, υπέρ της επανεθνικοποίη-

σης όλων των εταιρειών που ανήκαν στο δημόσιο και που η κυβέρνηση της Θάτσερ πούλησε σε ιδιώτες, υπέρ της εθνικοποίησης νέων παραγωγικών μοναδών, των ιδιωτικών νοσοκομείων και ορισμένων από τις μεγάλες τράπεζες, υπέρ της καθιέρωσης αυξημένης φορολογίας για τα πλούσια στρώματα, και τελευταία υπέρ της εθνικοποίησης της καλλιέργισης γης.

Παρ' όλο που οι προτάσεις αυτές δεν μπορούν να λυθούν τα προβλήματα της Βρετανικής οικονομίας, γιατί δεν προχωρούν μέχρι την πλήρη εθνικοποίηση της οικονομίας και του εξωτερικού εμπορίου και το πέρασμα τους κάτω α-

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Οι σοσιαλδημοκράτες και η Διεθνής τους

Θα νόμιζε κανείς ότι η 2η Διεθνής δηλ. η Σοσιαλδημοκρατική διεθνής είναι διεθνής μόνο στα χαρτιά χωρίς κανένα σκοπό να επεκτείνει την επίδραση της σε χώρες έξω από τη Δυτική Ευρώπη. Η τελευταία επίσκεψη όμως του Βίλλυ Μπράντ στη Κύπρο, η καμπάνια αυτής της «Διεθνούς» για το Σοσιαλδημοκράτη Ετζεβίτ στη Τουρκία η στάση της Σοσιαλδημοκρατίας σε σχέση με το Παλαιστινιακό πρόβλημα όπως εξελίχθηκε τελευταία, δημιουργούν κάποια έκπληξη. Η έκπληξη αυτή κορυφώνεται όταν μελετήσει κανείς κάποιες παρόμοιες εξελίξεις στη Λατινική Αμερική. Τα τελευταία δύο-τρία χρόνια, εμφανίζονται στις χώρες αυτές γραφεία της 2ης «Διεθνούς», εκπαιδευτικά ιδρύματα που ελέγχονται από αυτή κ.ά. Εμμισθοί της, μοιράζουν ποσα λεφτών - όχι μεγάλα ποσα αλλά τακτικά - σε ντόπιους αριστερούς ηγέτες στη μορφή εισφορών. Δοκιμάζουν το έδαφος απ' ό,τι φαίνεται για να διαλέξουν τους μελλοντικούς ηγέτες-τους.

Αυτή η πολιτική φαίνεται ότι είναι ακόλουθο των διαφωνιών των κυβερνήσεων της Δυτ. Ευρώπης με τη γενική πολιτική του Ρήγκαν των ΗΠΑ. Αυτές οι διαφωνίες εμφανίστηκαν στο θέμα των εκλογών του Ελ Σαλβαντόρ και κορυφώθηκαν με τις τελευταίες αποφάσεις του Ρήγκαν να μην μειώσει τα επιτόκια των Αμερικανικών τραπεζών και του σταματήματος της οικοδόμησης αγωγών πετρελαίου από την Σ. Ένωση στη Δ. Ευρώπη. Αυτό το τελευταίο προκάλεσε ακόμα και την οργή της Θάτσερ - του μέχρι τώρα πιο στενού φίλου του Ρήγκαν.

Στο χώρο μας απ' ό,τι φαίνεται υπάρχουν ακόμα ελπίδες στο ρόλο που ίσως διαδραματίζει αυτή η προσπάθεια της Σοσιαλδημοκρατίας. Εκφράζονται ελπίδες ότι θα βοηθήσει στο μπουκατάζ και στις πιέσεις ενάντια στη Τουρκία. Τέτοιες πιέσεις - αν θα γίνουν - από τις Σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Γερμανίας, στο τέλος-τέλος θα βοηθήσουν το ντόπιο Σοσιαλδημοκράτη Ετζεβίτ, ο οποίος τους τελευταίους μήνες φυλακίζεται και αποφυλακίζεται με αποτέλεσμα ν' αυξάνει τη δημοτικότητα του στις μάζες του Τουρκικού λαού. Είναι μια διεθνοποίηση του Κυπριακού που σκοπο έχει την χρησιμοποίηση σαν μοχλού των Σοσιαλδημοκρατικών δυνάμεων της Ευρώπης που τώρα ελέγχουν την ΕΟΚ, δεν θα φέρει κανένα αποτέλεσμα.

Η Σοσιαλδημοκρατία σαν πολιτική τάση αντιμετωπίζει τεράστια κρίση και είναι ήδη σε μεγάλο βαθμό ξοφλημένη. Μεγάλο μέρος του Βρετανικού Εργατικού Κόμματος, του πιο συντηρητικού Σοσιαλδημοκρατικού κινήματος απορρίπτει τη πολιτική της Σοσιαλδημοκρατίας. Η Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία αντιμετωπίζει κι αυτή τρομακτική εσωτερική κρίση λόγω του ότι η πλειοψηφία του κομματος θέλει να φύγουν από τη Δ. Γερμανία τα πυρηνικά όπλα. Ο Μίττεραν αντιμετωπίζει αυξανόμενη αντιπολίτευση για την οικονομική του πολιτική.

Ακόμα και η Σουηδική κάποτε παντοδύναμη Σοσιαλδημοκρατία, αναγκάστηκε τελευταία να αποβάλει μαζικά κομμάτια της νεολαίας της.

Η Σοσιαλδημοκρατία σαν πολιτική τάση δεν έχει τίποτε να προσφέρει ούτε στους Ευρωπαϊκούς λαούς αλλ' ούτε και σε μας είναι ανίκανη να λύσει τα ριζικά προβλήματα της ανεργίας και του πληθωρισμού στις χώρες όπου βρίσκεται στην εξουσία. Είναι αφελείς εκείνοι που πιστεύουν ότι μπορεί να βοηθήσει στη λύση των δικών μας προβλημάτων. Γι' αυτό και κάθε προσέγγιση της Ευρωπαϊκής Σοσιαλδημοκρατίας σ' επίπεδα ηγεσίας πρέπει να ιδωθεί σαν τέτοια που είναι: Οχι μόνο αχρείαστη και ανώφελη, αλλά και καταστροφικά επικίνδυνη.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ. Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ 1ο συνέδριο, Λονδίνο 11 Ιούνη

Επραγματοποιήθηκε την 11η Ιουνίου στο Λονδίνο τό 1ο συνέδριο της Επιτροπής για την προάσπιση της Δημοκρατίας στη Τουρκία. Στο συνέδριο έλαβαν μέρος εκτός από τους Τούρκους αντιπροσώπους, Κούρδοι, Έλληνες, Ελληνοκύπριοι, Τούρκο-κύπριοι καθώς επίσης και πολλοί Άγγλοι. Οι Τούρκοι σύντροφοι μας έδειξαν πως γίνεται μια σωστή προσπάθεια διεθνοποίησης ενός εσωτερικού προβλήματος. Το Τουρκικό πρόβλημα παρουσιάστηκε σ' όλες του τις διαστάσεις και τοποθετήθηκε σωστά στο διεθνές του πλαίσιο.

«Το λιγότερο που χρειάζεται μια εργατική οικογένεια για να ζήσει είναι 100 λίρες το μήνα. Ο μέσος μισθος όμως είναι μόνο 30 λίρες».

Μ' αυτά τα λόγια ο αντιπρόσωπος της Ένωσης Τούρκων εργατών Λονδίνου ολοκλήρωσε τη συζήτηση πάνω στο βιοτικό επίπεδο των Τούρκων.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ:

Συντεχνίες

Η Τουρκική χούντα εξαπέλυσε μια τεράστια επίθεση ενάντια στο βιοτικό επίπεδο του λαού της Τουρκίας και των οργανώσεων της εργατικής τάξης. Η Επαναστατική Συνομοσπονδία Εργατών (ΝΤΙΣΚ) έχει κηρυχτεί παράνομη. Πενήντα δύο ηγετικά της στελέχη βρίσκονται στη φυλακή και καταδικάστηκαν σε θάνατο ή μακρόχρονη ποινή φυλάκισης. Δύο χιλιάδες μέλη εργοστασιακών επιτροπών της ΝΤΙΣΚ έχουν φυλακιστεί. Η πολιτική της χούντας δεν σταματά εδώ.

Προσπαθεί να μετατρέψει την ΤΟΥΡΚΣΕΝ - το δεξιο συνδικάτο - σε φασιστική οργάνωση με σκοπό να δημιουργήσει ρήγματα ανάμεσα στην συνδικαλισμένη εργατική τάξη και την πιο πλατιά μάζα. Αυτή η προσπάθεια της Χούντας κάνει επιβεβλημένο καθήκον κάθε αριστερού εργάτη, να ενταχθεί και να παλέψει ενάντια σ' αυτή τη προσπάθεια μέσα από τις γραμμές της ίδιας της ΤΟΥΡΚΣΕΝ.

Γυναίκες

Η συζήτηση πάνω στο ψήφισμα για τις γυναίκες, έδωσε μια παρόμοια εικόνα τρομακτικής καταπίεσης και κατατρεγμού. Οι γυναίκες όχι μόνο δεν πληρώνονται ίσα μεροκάματα με τους άνδρες αλλά εκτοπίζονται γενικά από όλες τις δουλειές. Ένας τρόπος που χρησιμοποιεί η Χούντα για να πετύχει αυτό το σκοπό είναι το κλείσιμο των νηπιαγωγείων και των βρεφοκομικών σταθμών. Οι εργαζόμενες μητέρες αναγκάζονται έτσι να μείνουν σπίτι προσπαθώντας να τα βγάλουν πέρα με 30 λίρες το μήνα. Αυτές δεν είναι αρκετές και έτσι αναγκάζονται να κάμνουν κουτσοδουλεία, και άλλες δουλειές της ώρας, σε μια προσπάθεια τους να καλύτερουν το εισόδημα της οικογένειάς τους. Η χούντα υιοθέτησε επίσης και μια νέα μέθοδο ελέγχου των γεννήσεων με υποχρεωτική στείρωση δεκάδων χιλιάδων νέων γυναικών.

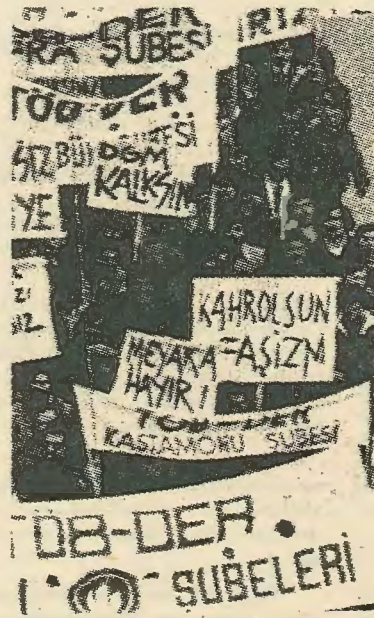
Φυλακισμένοι

Ο λαός γενικά και ειδικότερα η εργατική τάξη της Τουρκίας δέχεται μια τρομακτική επίθεση από την χούντα που έχει σαν πρώταρχικό στόχο το σπάσιμο των εργατικών οργα-

νώσεων και την σύντριψη του βιοτικού επιπέδου του Τουρκικού λαού. Η χούντα έχει κλείσει στις φυλακές 100 χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους. Έκατοστάδες απ' αυτούς εκτελούνται κάθε βδομάδα. Οι υπόλοιποι είναι αναγκασμένοι να τραγουδούν πρωί, μεσημέρι και βράδυ τον Εθνικό Ύμνο να κινούνται τρέχοντας και σε στρατιωτικούς σχηματισμούς. Όσοι αρνηθούν βασανίζονται ανελέητα.

Κυπριακό

Το Ράδιο Μπαϊράκ των Τουρκοκυπρίων το 1974 χαιρέτιζε την εισβολή των ηρωικών Μεχμετζίκ που ήρθαν δήθεν για να σώσουν την Κύπρο. Εφτά χρόνια αργότερα τα ίδια μεχμετζίκ, ο ίδιος μηχανισμός επεμβαίνουν για να «σώσουν» την ίδια την Τουρκία, φυλακίζοντας, βιάζοντας και σκοτώνοντας δεκάδες χιλιάδες άτομα. Ο Ντεκτας όμως είναι και τώρα παρα το πλευρό τους σ' αυτή τη νέα «σωτήρια» επέμβαση. Ο εχθρός της εργατικής τάξης της Τουρκίας και της εργατικής τάξης της Κύπρου, είναι οι αστικές τους τάξεις και οι μηχανισμοί που χρησιμοποιούν είτε για την καταπίεση της ντόπιας εργατικής τάξης είτε της εργατικής τάξης άλλων εθνικών οντοτήτων.

Αυτό το σημείο υπογραμμίστηκε έντονα στην συζήτηση γύρω από το Κυπριακό. Η Τουρκική χούντα όπως και όλες οι κυβερνήσεις μετά την εισβολή χρησιμοποίησαν την Κύπρο σαν ημιαποικία. Απόδειξη είναι το γεγονός ότι απαγορεύεται στους Τ/Κ να εξάγουν τα προϊόντα τους κατευθείαν στο εξωτερικό αλλά πρέπει να τα πουλουν πρώτα στην Τουρκία. Η τελευταία επίσκεψη του Ουλουσσου ήταν ασφαλώς στο πνεύμα συνέχισης αυτής της πολιτικής.

Κύπριος σύντροφος που πήρε μέρος στο συνέδριο εισηγήθηκε όπως το ψήφισμα για το Κυπριακό σταλεί σ' όλες τις αριστερές εφημερίδες της Κύπρου, εισήγηση η οποία έγινε δεκτή με

ενθουσιασμό. Άλλη εισήγηση η οποία καλούσε το συνέδριο να συσφίξει τους δεσμούς του με τα εργατικά κινήματα της Κύπρου και της Ελλάδας έγινε επίσης αποδεκτή. Το συνέδριο όμως καθώς και οι Τούρκοι σύντροφοι πρέπει να καταπιαστούν σε περισσότερο βάθος με τα εσωτερικά προβλήματα του κυπριακού χώρου και ασφαλώς να πάρουν και θέση. Το Κυπριακό συζητήθηκε θετικά, η ανάλυση όμως περιορίστηκε στη σχέση μόνο του Κυπριακού με την Τουρκία. Μια ανάλυση του τύπου που έγινε για το Κουρδισταν θα ήταν πολύ πιο χρήσιμη.

Κούρδοι

Στο θέμα αυτό ο σ. Μαχμουτ Μπασκι Κούρδος πολιτικός εξοριστος στη Σουηδία μίλησε για την τελευταία σφαγή που έγινε ενάντια στην Κουρδική νεολαία. Φωτογραφίες που έδειξε στο συνέδριο παρουσιάζουν την σφαγή τριακόσιων Κούρδων νεολαίων από τις τουρκικές αρχές. Ο νέος αυτός ήταν άσπλος και συνελήφθησαν γιατί προσπαθούσαν να περάσουν τα σύνορα. Εκτελεστήκαν μαζικά και εν ψυχρώ. Το συνέδριο στο οποίο συμμετείχαν αρκετοί Κούρδοι υποδείξε ότι υπεύθυνη για την καταπίεση των Κούρδων είναι η άρχουσα τάξη τόσο της Τουρκίας όσο και των Κούρδων. Ο αγώνας των Κούρδων είναι από την φύση του διεθνιστικός. Σύντροφος από το Ιρακ ανέφερε ότι στις Κουρδικές περιοχές του Ιρακ έχουν γίνει τους τελευταίους μήνες αυθόρμητοι ξεσικωμοί σε μια σειρά από χωρία και ως τώρα διακόσια άτομα έχουν σκοτωθεί από τον Ιρακινό στρατό. Κοινό συμπέρασμα, πάντως, ήταν ότι οι λαοί της περιοχής πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους, και να πολεμήσουν ενωμένοι τις ντόπιες και τις ξένες αντιδραστικές δυνάμεις.

Η συνέχιση της επαφής και της συζήτησης με τους Τούρκους συντρόφους πρέπει και θα συνεχιστεί μετά το συνέδριο. Παρ' όλο που οι σύντροφοι κινούνται καθαρά πάνω σε Μαρξιστικές βάσεις υπάρχουν ορισμένες διαφορές τις οποίες θα πρέπει να συζητήσουμε. Ο στόχος είναι να φτάσουμε σε κοινά συμπεράσματα για το πως πρέπει να γίνει η δουλειά για την επέκταση των σοσιαλιστικών ιδεών, και πως θα μπορούσαμε να συσφίξουμε τους δεσμούς μας.

Η σημασία της σύσφιξης των δεσμών μας με τα πρωτόπαρα στοιχεία του Τουρκικού προλεταριάτου, είναι κρίσιμη.

Το Κυπριακό περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο πρόβλημα δεν μπορεί να ιδωθεί απομονωμένα από τον χώρο του, και πάνω σε εθνική βάση.

Η επιτυχία του αγώνα για απελευθέρωση, η επιτυχία της Κυπριακής επανάστασης εξαρτάται άμεσα από τη δύναμη και τις δυνατότητες του προλεταριάτου των γύρω χωρών, ειδικά της Τουρκίας και Ελλάδας.

Ανταπόκριση από
το Λονδίνο

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΥΠΕΡΚΟΜΜΑΤΙΚΟΙ, ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΩΡΙΣ ΙΔΕΕΣ»

Βάσος Λυσαριδής 24.8.82

Είναι ηγεσία που χρειάζομαστε. Τι θα πει υπερκομματικός; Θα αναθέσω την τύχη της χώρας σε άνθρωπο που δεν έχει γραμμή, σε άνθρωπο που δεν ξέρει τι θέλει να κάνει για το τόπο ή σε άνθρωπο που είναι πρόθυμος να συμβιβαστεί με κατ'εξουσιοδότηση με τις οποίες δεν συμφωνεί;

Ο τόπος θέλει ηγεσία καθαρή. Γι' αυτό δεν πιστεύω σε υπερκομματικούς. Διακομματικοί, δηλαδή, ευκολότερα θα δεχόμουν αυτό που κάνει το ΑΚΕΛ και το ΔΗΚΟ, να λένε ότι έχουν ένα κοινό πρόγραμμα και ένας από τους δυο μας θα πρέπει να γίνει ο πρό-

εδρος, παρά να λέμε ότι αναζητούμε προσωπικότητες. Για να κάνουν τί; Για να εφαρμόσουν ποιο πρόγραμμα, ποια πολιτική. Αυτά για μένα αποτελούν αποφυγή του προβλήματος. Είμαι εντελώς αντίθετος με την άποψη του υπερκομματικού. Δεν υπάρχουν υπερκομματικοί. Υπάρχουν άνθρωποι χωρίς ιδέες. Κάθε άνθρωπος έχει ιδέες, άμα δεν έχει ιδέες, δεν κάνει για πρόεδρος, άμα έχει ανήκει κάπου. Μπορεί να μην ανήκει κομματικά, με την εύνοια του κομματικού μέλους, αλλά κάπου, ανήκει. Αν δεν ανήκει, δεν μου κάνει.

(Β. Λυσαριδής Δημοσιογραφική διάσκεψη 28 Απριλίου Δημοσιευμένη στα «Νέα» της 29ης οι υπογραμμίσεις της Σ.Ε.)

νέος πρόεδρος να «είναι πρόεδρος όλου του κυπριακού λαού».

Δεν γνωρίζουμε αν κάτω από το βάρος της πίεσης από την βάση του κόμματος η ηγεσία της ΕΔΕΚ αποφάσισε τελικά να αλλάξει την απόφαση. Εμείς θα μαστε οι πρώτοι που θα χαιρετήσουμε μια τέτοια ενέργεια. Γιατί η απόφαση για «υπερκομματικό» Λυσαριδής θα βλάψει ανεπανόρθωτα την ΕΔΕΚ και τον αγώνα της για σοσιαλισμό.

Γιατί στο τέλος-τέλος θα βλάψει τον ίδιο τον Παπαντρέου αν αληθεύει πως είναι και δική του επιλογή.

Γιατί για να υποστηριχτεί ο Λυσαριδής από κόμματα και προσωπικότητες της δεξιάς θα πρέπει πρώτα να δώσει πολλές εξετάσεις υποχώρησης και συμβιβασμών στην αστική τάξη και στο σωβινισμό των πατάδων και του αρχιεπισκόπου. Θα πρέπει να νερώσει τόσο πολύ το πρόγραμμα του ώστε να γίνει αρεστό στους εκπροσώπους του κεφαλαίου. Θα πρέπει ίσως να προσφέρει ανταλλάγματα (υπο-

σχέσεις για υπουργεία κλπ) στους Τάσους Παπαδόπουλους και τους όμοιους τους. Γιατί θα αμαυρώσει την ΕΔΕΚ στις συνειδήσεις της εργατικής τάξης σε τέτοιο βαθμό που θα αποκλείεται το πέρασμα του Λυσαριδής στο δεύτερο γύρο. Γιατί κι αν ακόμα βγει Πρόεδρος δεν θα μπορεί να λύσει κανένα πρόβλημα πράγμα που θα οδηγήσει στην τελειωτική φθορά του ίδιου και του κόμματος.

Όπως σωστά Ο ΙΔΙΟΣ τόνισε ο κυπριακός λαός δεν αναζητά σήμερα προσωπικότητες. Αντιθέτως διψά για μια ταξική σοσιαλιστική προοπτική που θα ενώσει όχι μόνο τις ελληνοκυπριακές μάζες αλλά την τουρκοκυπριακή την ελληνική και την τουρκική εργατική τάξη σ' ένα κοινό αγώνα για τη συμφιλίωση μεταξύ των λαών μας την ειρήνη και το σοσιαλισμό.

Αν αντίθετα η ηγεσία επιμείνει στην καταστροφική αυτή επιλογή θα μας βρει αντιμέτωπους μαζί με όλους τους τίμιους αγωνιστές της ΕΔΕΚ.

Μ' αυτή την κατηγορηματική δήλωση έαμε σ' απάντηση ερώτηση δημοσιογράφου του «Αγώνα» σχετικά με τον «υπερκομματικό» Ιωαννίδη ο πρόεδρος της ΕΔΕΚ ξεκαθάριζε στον κυπριακό λαό και στα μέλη του κόμματος την απάτη που λέγεται υπερκομματικός υποψήφιος. Ξεκαθάριζε πως αυτό που απαιτείται σήμερα δεν είναι μια προσωπικότητα αλλά προγράμματα, πολιτική, γραμμή, ιδέες.

Και πραγματικά. Η Μακαριακή περίοδος κατά την οποία ένας άνθρωπος κατάφερε να εξισορροπείται ανάμεσα στις τάξεις και να κυβερνά πάνω απ' αυτές για χάρη «όλων των κυπρίων» έφυγε χωρίς επιστροφή. Η ταξική πάλη που κατάφερε να κατασιγάσει κατά κύριο λόγο η ηγεσία του ΑΚΕΛ σε συνεργασία με το Μακάριο έρχεται ξανά στο προσκήνιο.

Εξ άλλου η Μακαριακή περίοδος τέλειωσε τραγικά με το πραξικόπημα και την εισβολή. Το κακόγουστο πείραμα της συνέχισης αυτής της πολιτικής με την άνοδο του Σπύρου Κυπριανού στην προεδρία χωρίς ανθυποψήφιο απότυχε παταγωδώς μετά την ανικανότητα της κυβέρνησής του να λύσει τα καινούρια οικονομικά κοινωνικά και εθνικά προβλήματα που μαστίζουν την Κύπρο.

Κι ούτε μπορούσε να γίνει κι αλλιώς. Γιατί πραγματικά δεν υπάρχουν υπερκομματικά. Στην Κύπρο όπως και σε κάθε καπιταλιστική χώρα υπάρχουν τάξεις. Υπάρχουν τάξεις με συγκρούσιμα συμφέροντα κι υπάρχουν πολιτικοί που εκφράζουν εκπροσωπούν κι εξυπηρετούν αυτά τα συμφέροντα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συγκαλυμμένα ή ανοικτά.

Η ταξική σύγκρουση γίνεται ιδιαίτερα έντονη στις μέρες μας που η παγκόσμια κοινωνία κι όχι μόνο η κυπριακή μαστιζέται από την πιο μεγάλη κρίση που γνώρισε ποτέ. Σήμερα για να επιβιώσουν οι καπιταλιστές επιβάλλεται το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου και των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Για να κρατηθεί στην ζωή το χρεωκοπημένο τους σύστημα πρέπει να σκοτώνονται οι λαοί μεταξύ τους αφού κατάφεραν να τους χωρίσουν σε έλληνες και τούρκους μουσουλμάνους και χριστιανούς προτεστάντες και καθολικούς άραβες κι εβραίους.

Στη Κύπρο χρεωκοπία της

ξική πόλωση και σύγκρουση οδήγησε, και στις πρώτες βουλευτικές εκλογές με αυτόνομη κάθοδο κομμάτων. Η κομματική αντιπαράθεση η αντιπαράθεση προγραμμάτων και λύσεων στα προβλήματα του τόπου συνεχίστηκε κι εντάθηκε μετά τις εκλογές. Οργανώσεις όπως η ομοσπονδία των εργοδωτών εδείξαν καθαρά τις κομματικές τους προτιμήσεις.

Γι' αυτό καμμία «υπερκομματική» μανούβρα δεν μπορεί σήμερα να στρέψει την ιστορία προς τα πίσω και να ξεγελάσει τις κυπριακές μάζες που αναζητούν σήμερα συγκεκριμένα προγράμματα και μέτρα.

Για την ΕΔΕΚ αφού σωστά απέρριψε τη νέα προσπάθεια «λαϊκομετωπικής» λύσης (απόρριψη συμμετοχής στο μέτωπο ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ έστω με την προσφορά τριών υπουργείων) όπως και την «υπερκομματική» λύση Ιωαννίδη δεν έμενε άλλη διέξοδος παρά η προβολή ενός σοσιαλιστικού προγράμματος ικανού να μιλήσει στις καρδιές των κυπρίων εργαζομένων. Ένος προγράμματος που θα βαζε ταυτόχρονα τις βάσεις για συνεργασία με τις Τ/κυπριακές μάζες με στόχο μια Κύπρο λεύτερη και σοσιαλιστική χωρίς καμμία εθνική ή κοινωνική καταπίεση.

Μόνο η υιοθέτηση τέτοιας πολιτικής κι η επίμονη κι υπονευτική εξήγηση της στους εργαζομένους μπορεί πραγματικά να επιφέρει τη «λαϊκή συμφιλίωση» και τον αποεγκλωβισμό των μαζών από λανθασμένες ηγεσίες και κόμματα που επίζητα η ηγεσία της ΕΔΕΚ. Γιατί τους μόνους που δεν θα εξυπηρετούσε ποιά θα καταπολεμούσε είναι την οικονομική ολιγαρχία ένα μικρό αριθμό (ίσως κάτω από 100) οικογενειών που ελέγχουν κατα συντριπτική πλειψηφία την κυπριακή οικονομική οικονομία και μαζί τους τους λίγους σωβινιστές που ονειρεύονταν ακόμα το ριζισμό των τουρκοκυπρίων στη θάλασσα.

Αν η ηγεσία του ΑΚΕΛ απόρριπτε ένα τέτοιο πρόγραμμα και το κάλεσσε από την ΕΔΕΚ για υλοποίηση του από μια κυβέρνηση ΕΔΕΚ-ΑΚΕΛ θα έμενε εκτεθειμένη στην εργατική τάξη και τα μέλη του κόμματος που είτε θα επέβαλλαν αυτή τη λύση στην ηγεσία τους είτε θα ακολουθούσαν τη μόνη αριστερή διέξοδο που θα απέμενε την υποψηφιότητα Λυσαριδής.

Αντι για την πολιτική αυτή που υποστηρίζουν επίμονα οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ εδώ και 6 τουλάχιστο χρόνια, η ηγεσία του κόμματος διαλέγει σήμερα νέα επικίνδυνα μονοπάτια.

Δεν πέρασε ένας μήνας από τις δηλώσεις Λυσαριδής για τον «υπερκομματικό» Ιωαννίδη για να αποφασιστεί η προβολή του ίδιου του Λυσαριδής σαν «υπερκομματικός». Γιατί παρα τις μασημένες διαψεύσεις της ειδήσεως της «Χαραυγής» της Δευτέρας (14 Ιουνίου) η αλήθεια είναι πως ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΕΤΟΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΑ. Αυτό αναγκάζει τη Σ Εκφραση να καταγγείλει αυτή την απόφαση ανοικτά στα στελέχη και τα μέλη της ΕΔΕΚ καλώντας τους να συντονίσουν τις ενέργειές τους για ανατροπή της.

Εξ άλλου η απόφαση αυτή που πάρθηκε χωρίς να ρωτηθεί η βάση του κόμματος δεν κρατήθηκε μόνο στα ανώτερα σώματα του κόμματος αλλά σε μερικές περιπτώσεις μεταφέρθηκε σε καφενεία ακόμα από ηγετικά στελέχη όπως το Δώρο Θεοδώρου.

Με βάση την απόφαση αυτή ο Λυσαριδής θα προβαλλόταν σαν προσωπικότητα όχι σαν υποψήφιος της ΕΔΕΚ και θα υποστηριζόταν όχι μόνο από την ΕΔΕΚ αλλά και από τα μικρά κόμματα του «κέντρου» (Ένωση κέντρου, ΝΕΑΗΠΑ, ΠΑΜΕ) και τον Αρχιεπίσκοπο. Υποστηρίχτηκε μάλιστα πως ο αποδεδειγμένος από την ΕΔΕΚ-Λυσαριδής θα πρόβαλλε ένα δικό του πρόγραμμα τέτοιο ώστε να είναι πλατεία αποδεκτό. Χαρακτηριστικά όπως αναφέρθηκε σε μερικές κομματικές συγκεντρώσεις οι μόνες κρατικοποιήσεις που θα περιλάμβανε θα ταν το διύλιστήριο και τα τσιμέντα επίσης υποστηρίχτηκε πως την πολιτική αυτή προωθεί ο Παπαντρέου και πως κάτω από τέτοιες προϋποθέσεις θα υποστηριζόταν ανοικτά την υποψηφιότητα Λυσαριδής.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ αντιμετώπισε τέτοια αντίδραση όπου προσπάθησε να μεταφέρει αυτή την απόφαση που άρχισε να τη συγκαλύπτει να την παρακάμπτει ή να τη διαψεύδει. Η απόφαση του Πολιτικού Γραφείου του κόμματος της 22ας του Ιούνη που ανακοινώθηκε στα «Νέα» της 26ης μιλά απλώς για «ενότητα» «λαϊκή συμφιλίωση και συστράτευση» ενώ δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στην ανάγκη ο

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

**σοσιαλιστική
εκφραση**

Η Σοσιαλιστική Εκφραση διατίθεται στα Γραφεία της: Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα. Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 100 μιλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα
Εσωτερικό: £1600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £2.750
Ευρώπη: £3.000
Αμερική: £3.750